

Гледал, гледал комшията, па като помислил малко, си рекъл: “А бе, що да не я взема?! Колко са двајсет лева за тази печена пуйка?” Купил я комшията, събрал семейството си около трапезата и седнали да вечерят, да почетат празника. И както си хапвали, изведнъж жълтиците започнали да се изсипват. Децата му и жена му започнали да се радват, но той бил много честен човек и казал:

– Тези жълтици не са наши. Ако комшията знаеше, не би ни продал пуйката. Късметът си е негов, затова ще му ги занеса. Ние си имаме достатъчно.

Събрал жълтиците и право при бедняка:

– А бе, комши, в пуйката, която ми продаде, бяха защити тези жълтици. Твои са, харам не искам. На, вземи си ги и си ги похарчи със здраве.

Изненадал се бедният ром, не знаел какво да каже. Разбрал, че това е божя работа, затова взел и разделил жълтиците по равно и рекъл:

– Ето така е справедливо!

От този ден нататък бедният ром се замогнал. Купил си по-добри материали, по-добри инструменти, направил си по-приличен дюкян и работата му потръгнала, семейството му вече не гладувало.

Един ден богатият ром минал през дюкянчето му и се заприказвал с него:

– Я ми разкажи, братко, как така се замогна? Какво се е случило?

Обущарят му отвърнал честно и почтено:

– Бог ми изпрати една печена пуйка, пълна с жълтици и оттогава насам нещата потръгнаха.

Тогава богатият му признал:

– Аз съм този, който ти изпрати печената пуйка. Наблюдавах те толкова години как се мъчиш, за да свържеш двата края, как гладувахте ти и семейството ти и реших да направя едно добро.

– Жив и здрав бъди ми, братко! И ти, и твоето семейство, все да си късаш обувките и аз да ти ги поправам! Ти да си късаш обувките, а не обувките теб да скъсат – благословил го бедният ром и допълнил.

– Винаги, когато ми носиш обувки за поправка, ще ти ги поправам без пари.

Така двамата станали добри приятели. Разбирали се и си живеели добре. И днес можеш да отидеш и да ги видиш. Аз ще ти покажа къде